

PRELUAREA OSTILĂ A CERULUI

PRELUAREA OSTILĂ A CERULUI

Scrisoarea trimisă Papei pe 11 august 2026 a primit o confirmare de primire într-un interval de timp pe care nicio instituție religioasă nu îl promisese vreodată oficial.

Existau doar trei explicații posibile.

1. Sfântul Scaun nu acceptă e-mailuri.
2. Sfântul Scaun nu pune la dispoziție o adresă dedicată credincioșilor obișnuiți.
3. Sfântul Scaun preferă corespondența pe hârtie, livrată prin poșta tradițională.

Și totuși, ceva îmi spunea că eu nu făceam parte dintre credincioși.

Făceam parte dintre colegi.

Poate dintr-un alt secol. Fără sutană. Fără guler. Fără niciun însemn vizibil de autoritate.

După opt ani petrecuți într-o școală mănăstirească ținută de călugărițe, mă consideram totuși în continuare un catolic practicant, cu o cantitate rezonabilă de credință rămasă în stoc.

În dimineața următoare, telefonul de acasă s-a purtat ca și cum ar fi fost posedat.

Soseau apeluri din toate direcțiile.

Toți repetau aceeași întrebare.

„Ai văzut?”

Ce să văd?

„Ești primul.”

Primul unde?

„Pe web. Peste tot. Deasupra Vaticanului. Deasupra ziarelor. Deasupra Wikipedia. Singurul lucru mai sus decât tine este subsolul paginii.”

Informația suna ridicol.

Din păcate, era și adevărată.

Până la prânz, mă trezeam în fața adevăratului Tribunal al Sfântului Oficiu:

soția mea și fiica mea.

Interogatoriul a început imediat.

„Dacă Papa te-ar invita la Vatican, ce i-ai spune?”

Am zâmbit.

Ca narator, vânzător, scriitor și escroc profesionist ocazional, rareori am suferit de lipsă de răspunsuri.

Apoi directorul meu de bancă, care se întâmpla să îmi fie și prieten, a apărut pe neașteptate la mine acasă și a furnizat accelerarea narativă necesară.

Am răspuns în cele din urmă.

„I-aș explica Sanctității Sale că a venit vremea să facă istorie de trei ori separat.”

Tăcere.

Toată lumea asculta.

„Prima dată, devenind Papă.”

O pauză.

„A doua oară, recunoscând oficial că Isus Cristos era ras impecabil și, prin urmare, primul coleg pe care l-a avut vreodată Gillette.”

Nimeni nu m-a întrerupt.

Încurajat de absența unei arestări imediate, am continuat.

„A treia oară, aducând Gillette acasă și punând compania sub protecția Vaticanului.”

Încăperea a explodat.

Toată lumea a râs.

Toată lumea, în afară de fiica mea.

Ea calcula probabilitatea ca ideea să fie serioasă și, chiar mai rău, încerca să înțeleagă de unde își avea originea.

Strategia în sine era destul de simplă.

Biserica ar deveni cea mai puternică organizație de marketing din istoria omenirii.

Fiecare pachet de lame.

Fiecare aparat de ras.

Fiecare pliant.

Fiecare display.

Fiecare reclamă.

Imaginea lui Isus.

Loialitatea față de marcă ar deveni imediat o chestiune teologică.

Nimeni nu ar mai schimba vreodată marca.

Credincioșii ar cumpăra lame ale Bisericii.

Biserica ar câștiga consumatori.

Consumatorii ar deveni credincioși.

Credincioșii ar finanța caritatea.

Caritatea ar genera bunăvoință.

Bunăvoința ar genera și mai multă credință.

Volanta ar deveni eternă.

Apoi venea Faza a Doua.

Papa ar lansa o preluare ostilă.

Nu împotriva altei religii.

Împotriva Wall Street.

Gillette ar părăsi pentru totdeauna bursa.

Fără acționari.

Fără panică trimestrială.

Fără analiști care să explice realitatea unor oameni care o construiseră cu adevărat.

Compania ar deveni parte din patrimoniul protejat al omenirii.

Condusă de doisprezece pescari selectați direct din rândul clerului.

Modelul original de management.

Testat acum două mii de ani.

Rezultatele sunt semnificative din punct de vedere istoric.

Firește, oamenii de la detergenți nu ar înțelege niciodată ce se întâmplase.

Într-o zi ar deține o găscă cu ouă de aur.

A doua zi ar crede că dețin o găscă fără ouă.

Ceea ce nu ar reuși să observe este că gâsca dobândise dintr-odată două miliarde de clienți în plus.

Veniturile s-ar tripla.

Costurile de management s-ar prăbuși.

Straturi întregi de directori ar dispărea discret.

Mulți dintre ei foarte bine plătiți.

Câțiva dintre ei competenți.

Corelația nu fusese niciodată stabilită în mod concludent.

În ce mă privește, vedeam un singur risc personal.

Papa ar putea fi de acord.

Iar dacă ar fi de acord, mi-ar putea cere să mă întorc să lucrez pentru Mama Gillette.

Doar cât să relansez startup-ul.

Asta ar crea imediat o problemă cunoscută.

Sanctitatea Sa ar ști deja prețul meu.

Un dolar.

Nu pentru că aceea era valoarea.

Pentru că aceea fusese dintotdeauna gluma.

Și, ca orice glumă periculoasă, conținea mult mai mult adevăr decât alinare.

Ferdinando